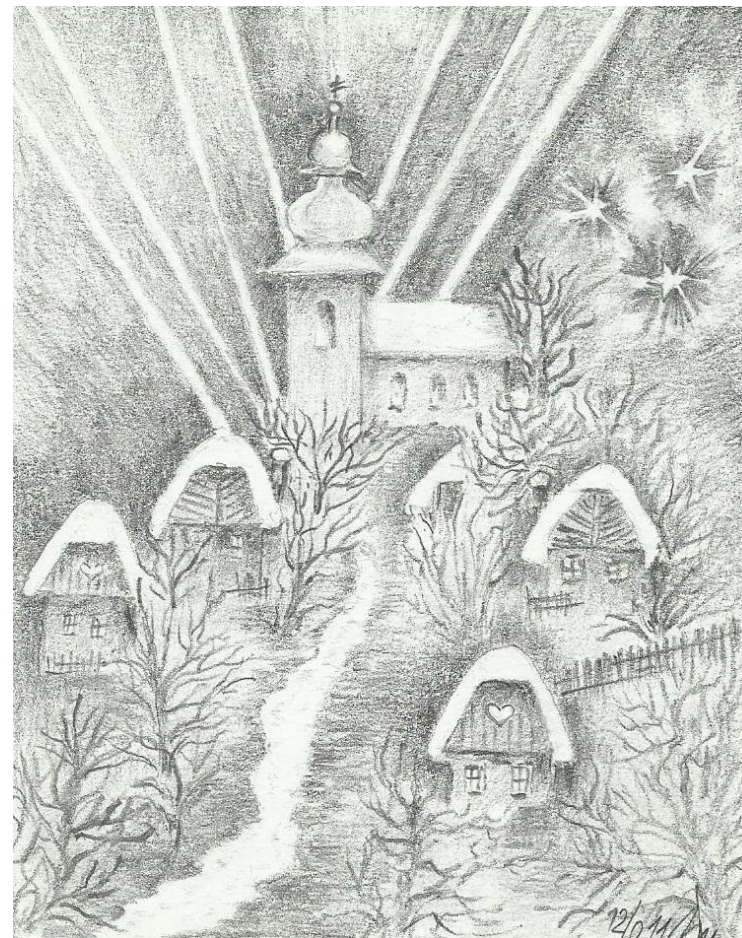

NAŠE DĚDINY - zpravodaj obcí Bohuslavice, Březnice a Salaš. * Vydává Římskokatolická farnost Březnice, Březnice 14, 760 01 Zlín. * Své příspěvky můžete vložit do poštovní schránky farního úřadu v Březnici, poslat elektronickou poštou na adresu: nase.dediny@volny.cz nebo předat členům redakční rady. * Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů, při výběru dává přednost textům stručným. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. * Zpravodaj je vydáván za podpory Obce Březnice a Obce Bohuslavice. * Určeno pro vnitřní potřebu farnosti. * Uzávěrka čísla: 11.12.2019.

NAŠE DĚDINY

Zpravodaj obcí Březnice - Bohuslavice - Salaš

Ilustrace: J. Švajdová

JEŽÍŠKA PŘIVÍTEJME...

Fráňa Šrámek: Vánoční

Po sněhu půjdu čistém, bílém,
hru v srdci zvonkovou.
Vánoční země je mým cílem.
Až hvězdy vyplovou,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
až noční půjdu tmou.

Tu ztichnu tak, jak housle spící,
a malý, náhle, dětinný,
a v rukou žmole beranici,
včarován v ticho mýtiny,
tu budu blízko již. A budu ještě blíž,
svých slz až přejdu bystřiny.

Mír ovane mne, jak by z chléva,
v němž vůl a oslík klímají,
světélka stříknou zprava, leva,
noc modrá vzlykne šalmají,
tu budu blízko již. Ach, jsem tak blízko již,
snad pastýři mne poznají...

Ilustrace: J. Švajdová

ZPRÁVY Z NAŠICH DĚDIN

Obec Březnice zve všechny chlapy, kteří si chtějí poslední den letošního roku zasportovat, na SILVESTROVSKÝ FOTBÁLEK, 31.12.2019 v 10:00 hod. ve Sportovním areálu Březnice.
Blíže informace a závazné přihlášky na e-mailu: starosta@breznice-zlin.cz.

Prodej živých ryb bude v pátek 20.12.2019 od 15 do 19 hod. pod základní školou. V případě zájmu o jiný druh než je kapr (amur, lín, štika, candát, sumec) volejte prosím OÚ Březnice.

Obec Březnice a římskokatolická farnost Březnice si Vás dovoluují pozvat na Živý Betlém. Vystoupení souboru Doubravjánek se uskuteční v neděli - 29.12.2019 od 16 hod. před kostelem sv. Bartoloměje v Březnici. Občerstvení zajištěno.

Obec Březnice zve všechny malé i velké sportovce na tradiční Štěpánské bruslení. Dne 26.12.2019 od 14:00 do 15:30 máte možnost veřejného bruslení zdarma na stadionu PSG ve Zlíně (=horní ledová plocha).

Na zpravodaj Naše dědiny jste darovali: v Březnici - 300,- Kč, v Salaši - 360,- Kč. Děkujeme.

Uzávěrka příštího čísla Našich dědin bude 22.1.2020.

POZVÁNKY DO NAŠICH DĚDIN

IV. SETKÁNÍ U SOKOLSKÉ JOLKY AREÁL T.J. SOKOL BŘEZNICE

STŘEDA 25.12.2019

OD 18 HODIN

HUDEBNÍ DOPROVOD TĚLESO HONZY DIVOKÉHO
A ZPĚV SBOR BŘEZNICKÝCH DOBROVOLNÍKŮ
OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO

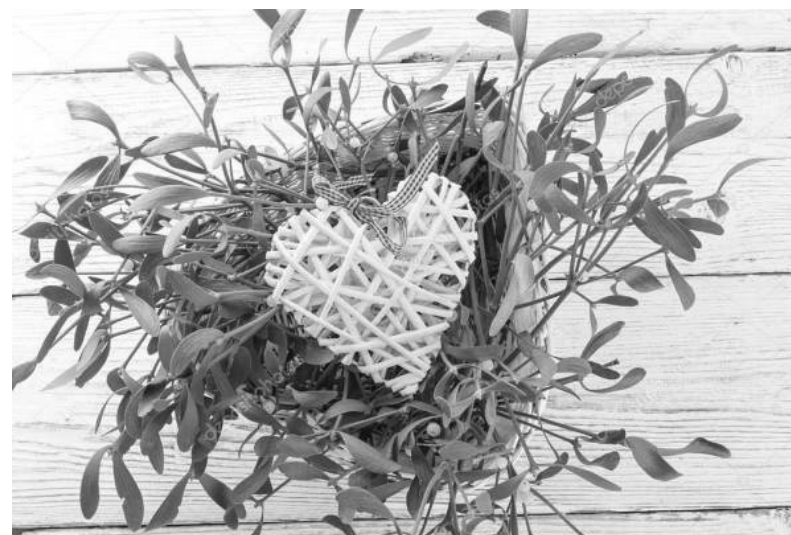

S posledním měsícem kalendářního roku uzavíráme také další ročník Našich dědin. Představte si, milí čtenáři, již osmnáctý. Co to znamená? Že Naše dědiny konečně dosáhly dlouho očekávané plnoletosti. Můžete je tedy klidně nechat bez dozoru v autě, vzít s sebou na pivo anebo do volební místnosti. Už na to mají právo!

Letošní rok přinesl namísto deseti obvyklých čísel celkem jedenáct. V redakční radě jsme byli pilnější. Článků přicházelo někdy více, někdy méně, s příspěvky od obcí Březnice a Bohuslavice u Zlína a s dary od vás čtenářů jsme hospodařili zodpovědně. Jen pro zajímavost: náklad tisku jednoho 24stránkového čísla v počtu 800 ks stojí 4468 Kč, tedy jeden výtisk Našich dědin vyjde cca na 5,50 Kč. Do osmnáctého ročníku Našich dědin pak článkem přispělo asi 32 osob. Jsem tímto počtem, tedy i společným zájmem o náš časopis, potěšen. Díky.

Do nového roku s krásným letopočtem 2020 všem čtenářům přeji z redakční rady, abyste v Našich dědinách nacházeli četbu k radosti i povzbuzení a Našim dědinám přeji dostatek přispěvatelů a dobré nápady. Nade vše pak Boží požehnání.

P. Václav Fojtík

Divadlo „Bob a Bobek“

Dne 19. listopadu jsme si vyučování zpestřili divadelním představením v podobě příběhu dvou králíků - Boba a Bobka. Humorné vystoupení herců bylo obohaceno o veselé písničky, které rozpochybovaly téměř všechny nadšené diváky. Žáci si tak mohli naživo poslechnout muzikálovou podobu příběhů slavných králíků z klobouku. Nechyběly ani doprovodné kulisy, díky kterým jsme si mohli celý příběh blíže představit. Bob a Bobek nás při hledání svého klobouku seznámili s africkou mumíí, s hadem zmijákem obecným a zpomalenou želvou. Nakonec vše dobře dopadlo a králíci svůj klobouk kouzelníka Pokustona úspěšně našli. Divadlo se nám velmi líbilo a doufáme, že k nám herci v budoucnu opět zavítají, třeba i s nějakým novým příběhem.

Mgr. Zuzana Kolářová

Ilustrace: Radim Bárta

Blahopřání

V tomto krásném předvánočním čase oslavila své životní jubileum paní Jindřiška Švajdová.

Časopis Naše dědiny se vydává již 18 let. A přesně tolik let nás těší krásné ilustrace na titulní straně časopisu, jejichž autorkou je paní Jindřiška. Nejen titulní strana je zdobena obrázky paní Švajdové, ale také její básně, čtivé příběhy, články, a vzpomínky obohacují všechny, kdo rádi čtou náš zpravodaj.

Paní Švajdová stála u zrodu tohoto časopisu a donedávna byla členkou redakční rady. Dodnes přispívá dobrou radou, namalovaným obrázkem a také článkem.

Jménem redakce a také jménem všech našich čtenářů vyslovujeme velké poděkování za malířský um, za laskavé slovo a radu.

Přejeme Vám i sobě, paní Jindřiško, abychom se ještě dlouho mohli těšit na krásné ilustrace a na příspěvky do našeho zpravodaje.

A co přejeme nejvíce?

Aby Vám zdraví dovolilo radovat se z Vašich koníčků, abyste byla šťastná a spokojená, ať se Vám splní všechna přání a k tomu vyprošujeme Boží požehnání.
redakce

Roráty v kostele sv. Bartoloměje v Březnici

Každé úterní ráno v adventní době patří v březnickém kostele dětem. Musí si kvůli tomu sice přivstat, ale stojí to za to. Roráty začínají v 6:45 průvodem dětí s lucerničkami. Po celou dobu mše svaté, která je zaměřena na děti, všichni mladí návštěvníci kostela pozorně poslouchají. Odměnou je jim potom bohatá snídaně na faře, kterou připravují šikovné maminky. A po snídani hurá do školy. Tu mají naštěstí v těsné blízkosti kostela. I nejmladší návštěvník, 6tiletý Pepíček se už těší na další úterý, až si zapálí svíčku, vloží ji do lucerny a půjde s ostatními k oltáři...

Josef Hutěčka

Rok 2019 v Bohuslavicích u Zlína

Rok se s rokem sešel a máme tady opět konec roku. Období, kdy se spousta z nás ohlíží za sebe a bilancujeme, co vše jsme za celý rok stihli a na čem ještě musíme zapracovat. Nejinak je tomu i u nás v obci. Tento rok nebyl ve znamení velkých staveb či rekonstrukcí, ale zaměřili jsme se spíše na vnitřní úpravy veřejných budov, vytvoření více parkovacích míst, rekonstrukce a opravy místních komunikací a přípravu projektů na větší stavební akce v příštích letech.

Nejvíce se u nás řeší problematika chodníků. Je třeba se zmínit, že ze strany obce jsme připraveni začít s realizací chodníků téměř ihned. Bohužel však tento projekt je složitější, jelikož je současně závislý na rekonstrukci vozovky. Ta je plně v kompetenci Ředitelství silnic Zlínského kraje. Z jejich vyjádření však vyplynulo, že v roce 2020 s touto stavbou z finančních důvodů nepočítají. Stavební povolení, které má platnost dva roky, je však již vydáno, tím pádem je v zájmu jak obce, tak i ŘSZK tuto stavbu nejspíše v roce 2021 zrealizovat nebo s ní alespoň začít na Dolním konci obce.

Začátkem dubna byla ukončena rekonstrukce tělocvičny. Celkové náklady na tuto akci byly 3 901 299 Kč a dotace z MMR činily 2 510 318 Kč. Nyní už tělocvičnu využívají děti v rámci tělocviku na ZŠ, sportovní kroužky a kluby a také dramatický kroužek. Díky novému stropu se zde zlepšila i akustika a dřevěné obložení zdí prostor výrazně zútulnilo. Kvalitním zateplením stěn a stropu a výměnou oken se obci snížily náklady na vytápění. Na jaře také proběhla kompletní revitalizace povrchu víceúčelového hřiště.

Během letních prázdnin jsme se pustili do rekonstrukce místní komunikace u obecní zahrady a ZŠ. Tato vozovka už byla opravdu ve špatném stavu. Přitom se vytvořila i parkovací místa pro rodiče, kteří vozí své děti do školy a ze školy. Bohužel je stále spousta rodičů, kteří tento záměr nepochopili a přes značku zákazu vjezdu stále vjíždí prakticky až ke schodům budovy. Ohrožují tímto děti, které navštěvují budovu ZŠ a MŠ. Na základě domluvy s paní ředitelkou se zde pravděpodobně v některém z příštích měsíců umístí závora.

Nová parkovací místa byla vytvořena i před budovou tělocvičny a také před obecním úřadem. Během letních měsíců se vymalovala větší část obecního úřadu.

Podzim byl ve znamení vnitřních úprav Hasičské zbrojnice. Zde jsme pořídili novou podlahu a prostory se nově vymalovaly. Také se koupily sady bílého porcelánového nádobí pro cca 50 osob. Počítáme i s pořízením nového vnitřního osvětlení, zamykatelných skříní a také plánujeme menší rekonstrukci stávající kuchyňky. Na hasičskou zbrojnicu se přímo hasičům pořídily skříňky na hasičské vybavení.

Čekáme tříkrálové koledníky i letos, protože to má smysl

Z loňské tříkrálové sbírky bylo na zlínské projekty přiděleno 1 404 000 Kč.

- 600 000 Kč - přímá pomoc lidem v krizové situaci
- 150 000 Kč - spolufinancování druhé etapy klimatizace lůžkové části Nemocnice Milosrdných bratří ve Vizovicích
- 115 000 Kč - invalidní vozíky a další pomůcky sloužící k podpoře možnosti setrvat v domácím prostředí
- 100 000 Kč - projekt Zdravé sezení pro klienty Centra služeb seniorům
- 95 396 Kč - projekt Letní tábory pro děti a mládež
- 85 000 Kč - nákup polohovacích lůžek, které jsou klientům zapůjčovány k usnadnění péče o nemohoucího člena rodiny
- 50 000 Kč - dovybavení deseti bytových jednotek v azylovém domě
- 40 000 Kč - projekt Kartička pomoci v nesnázi

Záměry na rok 2020:

Přímá pomoc lidem v nouzi na Zlínsku, podpora Nemocnice Milosrdných bratří, letní pobyt pro děti a mládež s různými formami dystrofií a podpora jejich rodin, internát pro nejchudší romské chlapce v Bulharsku, podpora osob se zdravotním postižením.

Jana Kašpaříková

Ilustrace: J. Švajdová

Zpráva z Krajského úřadu Zlínského kraje:

Vážený pane starosto,

v souladu s přáním většiny lidí „ŽÍT DOMA dokud to jde“, **Zlínský kraj podporuje možnost co nejdéle setrvání v přirozeném prostředí, tedy doma (viz. Střednědobý plán rozvoje sociálních služeb). A to i v případě, že je člověk závislý na pomoci druhých, ŽÍT DOMA mohou pomoci pečovatelské služby**, které již mnohde v kraji mění své fungování. Už nezajišťují především rozvoz obědů a úklidy seniorům, ale věnují se odborné péči, ve které jsou nenahraditelné. Umožňují ŽÍT DOMA všem potřebným bez rozdílu věku, i osobám, které jsou velmi závislé na péči druhých (např. i lidé celodenně upoutaní na lůžko, kteří by dříve byli v pobytovém zařízení, např. léčebně dlouhodobě nemocných či domově pro seniory).

V souvislosti s transformací pečovatelských služeb spustil náš partner Institut sociální práce, z.s. informační kampaň, která si klade za cíl veřejnost upozornit právě na to, že **ŽÍT DOMA lze (i po úrazu, v případě snižující se soběstačnosti v důsledku pokročilého věku, zdravotního/mentálního postižení, nebo s chronickou nemocí).**

Pečovatelské služby, které se přihlásily do projektů Institutu sociální práce, z.s., chtějí změnit, nebo podpořit nastavení poskytovaných služeb. Aby byly schopny co nejvíce pomoci lidem v tzv. nepříznivé sociální situaci, kteří si přejí nadále ŽÍT DOMA. Jde rovněž o uživatele služby s vyšší mírou závislosti na péči, často odpovídající III. a IV. stupni přiznanému příspěvku na péči, kteří by dříve byli nuceni odejít např. do domova pro seniory, nebo léčebny dlouhodobě nemocných. Součástí aktivit je i rozšiřování poskytovaných služeb také pro další cílové skupiny, které jsou dle zákona přípustné, např. rodiny s dětmi, osoby se zdravotním postižením apod. Cílem takto nastavených služeb je pomáhat s tím, co uživatel sám nezvládne a nelze to zajistit příspěvím rodiny, blízkých nebo běžně dostupných místních, nebo komerčních služeb, např. dovážky stravy, úklidové firmy.

Vhodné nastavení fungování pečovatelské služby může mít velký význam při řešení nepříznivých sociálních situací osob ve vaší obci, respektive spádové oblasti. Proto jsem si dovolila Vás takto informovat, protože se domnívám, že se občané Vaší obce či města v prvním okamžiku spíše obrací na svou starostku či svého starostu, a protože existuje celkem 33 druhů sociálních služeb a různé typy pomoci podle cílových skupin, touto formou Vám přibližuji zajištění péče v domácím prostředí.

Přeji pěkné adventní dny

Michaela Blahová, členka Rady ZK, oblast sociálních věcí, neziskového sektoru a rodinné politiky

Během tohoto roku jsme také začali s přípravou cyklostezky mezi Bohuslavicemi a Březnicí. Na základě předběžné studie se zaměřila plánovaná trasa a v současné době jednáme s majiteli dotčených pozemků. Pracuje se také na projektu krčku mezi budovou ZŠ a tělocvičnou, ve kterém budou šatny a sprchy pro tělocvičnu i hřiště. Momentálně se projekt na tuto stavbu dokončuje a vyřizuje se na ni stavební povolení. Samotná realizace pak bude závislá na vyhlášení výhodné dotace. Projekt je připraven i na celkovou rekonstrukci venkovních prostor Hasičské zbrojnice, na který už jsme jednou o dotaci žádali a ocitli jsme se pouze v pozici náhradníků. Doufáme proto, že v příštím roce se posuneme mezi úspěšné žadatele.

Kromě úředních věcí jsme měli po celý rok možnost potkávat se na akcích, které pro nás místní spolky organizují. Tímto moc děkujeme za jejich ochotu a chuť ve svém volném čase realizovat a plánovat akce, které jsou určeny pro děti a širokou veřejnost.

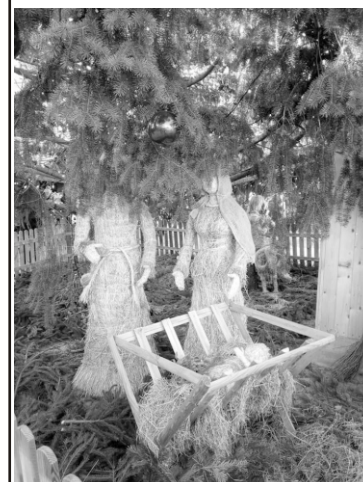
Na závěr bychom rády za celé zastupitelstvo naší obce popřály všem občanům krásné a klidné vánoční svátky a do roku 2020 hodně zdraví, úspěchů a rodinné pohody.

Jana Puškáčová a Světlana Bilavčíková

Vánoční trhy

Stalo se již tradicí, že paní Helenka Klacková a místní skupina ČČK v Březnici pořádá v adventní době zájezd na vánoční trhy. Tentokrát zavítali na vánoční trhy v Brně. Příjemnou zastávkou byla na zpáteční cestě návštěva P. Jaroslava Špargla v místě jeho působení - v Ivanovicích na Hané.

M. Burdelová

Mons. ThDr. Stanislav Zela, pomocný biskup olomoucký

K tisícům mučedníků a obětí obou totalit divokého dvacátého století, o kterých se v širší veřejnosti už málo ví, patří i Mons. ThDr. Stanislav Zela, pomocný biskup olomoucký. Letos 6. 12. uplynulo od jeho smrti padesát let. Někteří starší si na něho alespoň podle jména vzpomenou, ale myslím si, že nebude na škodu, když se o něm alespoň krátce něco dozvědí i mladší.

Stanislav Zela se narodil 12. července 1893 v Horních Nětčicích, což je malá obec, která leží v trojúhelníku mezi Hranicemi na Moravě, Lipníkem nad Bečvou a Bystřicí pod Hostýnem. Narodil se jako sedmé dítě rolníka. (Nevím, jestli existují nějaké studie, ale určitě by bylo zajímavé popsat, proč vynikající osobnosti a lidé empatictí a pevných charakterů pocházejí často z početných rodin).

Po absolvování obecné školy byl i přes obtížné rodinné životní poměry poslán rodiči na naléhání učitelů na klasické gymnázium do Přerova. Po maturitě v roce 1913 vstoupil do semináře v Olomouci, kde studoval i na bohoslovecké fakultě. V červenci 1917 byl vysvěcen na kněze a jeho prvním a i posledním působištěm byl náš nedaleký Fryšták, tehdy se jmenoval u Holešova. V únoru roku 1920 odešel do Olomouce, kde postupně zastával místo druhého tajemníka a obřadníka u tří olomouckých arcibiskupů, Lva kardinála Skrbenského z Hříště, Antonína Cyrila Stojana a Leopolda Prečana. U arcibiskupa Prečana působil nepřetržitě od roku 1923 až do jeho smrti v roce 1947. (Taková věrnost a loajalita úředníků se už dnes bohužel málo vidí). Roku 1931 dosáhl doktorátu teologie, v roce 1935 byl jmenován papežským prelátem, a v roce 1938 nesídelním a v roce 1940 sídelním kanovníkem.

První totalitu, nacistickou poznal krátce po vypuknutí války, kdy byl pro své protinacistické postoje zatčen a vězněn v koncentračních táborech Dachau a Buchenwald. V roce 1940 byl na kauci propuštěn, ale poté sledován a dlouhodobě šikanován povinností pravidelně se hlásit na gestapu. V roce 1941 jej arcibiskup Prečan vysvětil na pomocného biskupa a jako generálního vikáře jej prakticky nechal řídit diecézí a sám se ze zdravotních důvodů stáhl do ústraní. Po smrti arcibiskupa Prečana byl olomouckou kapitulou zvolen správcem arcidiecéze, tj. kapitulním vikářem. Nový arcibiskup Josef Karel Matocha jej v říjnu 1948 opět jmenoval generálním vikářem.

Druhá totalita, nastolena po únoru 1948 na něj dopadla nesrovnatelně tvrději. K zatčení Dr. Zely došlo 18. července 1950. Celý proces, do kterého byl zařazen a nese jeho jméno (Zela a spol.) spolu s osmi dalšími obviněnými probíhal od 27. listopadu do 2. prosince 1950 (soudruzi se s tím tedy nepárali!), a všichni byli shledáni vinnými. Nejvyšší trest dostal opat Jan Opasek (doživotí), ostatní byli odsouzeni k 10 až 25 letům vězení (celkem dohromady 150 let těžkého žaláře). Dva z nich (opat Stanislav Jarolínek a prelát Josef Čihák) vězení nepřežili.

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH

Úterý 24. prosince ŠTĚDRÝ DEN	20:00 Bohuslavice 22:00 Březnice - půlnoční
Středa 25. prosince SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ <i>1. svátek vánoční</i>	8:00 Březnice 9:45 Bohuslavice 11:00 Salaš
Čtvrtek 26. prosince Svátek sv. Štěpána <i>2. svátek vánoční</i>	8:00 Březnice 9:45 Bohuslavice 11:00 Salaš
Neděle 29. prosince Svátek Svaté Rodiny <i>Obnova manželských slibů</i>	8:00 Březnice 9:45 Bohuslavice 11:00 Salaš 16:00 živý betlém v Březnici
Úterý 31. prosince Památka sv. Silvestra <i>Poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku</i>	16:00 Březnice
Středa 1. ledna SLAVNOST MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE	8:00 Březnice 9:45 Bohuslavice 11:00 Salaš

Bedémské svědo: v úterý na Štědrý den lze přenést do domácnosti od vstupních dveří fary v Březnici, ve středu na Boží hod vánoční z kostela a kapli naší farnosti.

Kostel sv. Bartoloměje v Březnici bude k návštěvě jesliček otevřen:

25. prosince od 13:00 do 16:00
26. prosince od 13:00 do 16:00

Kaple Navštívení Panny Marie v Bohuslavicích bude k návštěvě jesliček otevřena:

25. prosince od 13:00 do 15:00
26. prosince od 13:00 do 15:00

Živý Betlém v podání folklórního souboru Doubravíánek se uskuteční v neděli 29. prosince v 16:00 před kostelem v Březnici.

Zpívání u jesliček v březnickém kostele se uskuteční v neděli 5. ledna v 16:00.

Charakteristické jsou specifickou noblesou vyjadřování (i když mnohdy s užitím vysloveně lidového jazyka), filosofickým nadhledem, občas obohaceny jemným humorem, prozrazujícím kritický, avšak tolerantní pohled na společnost. Dalšími tématy jsou malebné obrazy přírody a oslavné duchovní písně. Seznam jeho básní je prakticky totožný se sbírkami písní.

Věříme, že vám letošní hudební Vánoce přiblíží nezaměnitelnou krásu vánočního času, která dějinami nevadne.

S využitím zdrojů Wikipedie

Ivan Slezák

Vánoce 2019

Úvod

1. Vánoční rosička (1-2 sloky)
5. Vánoční vinšovaná pošta (1-2 sloky)

Evangelium

7. O narození Pána Krista

Obětování

2. Vánoční noc

Přijímání

11. Item jiná o narození Krista Pána
3. Vánoční magnet a střelec

Závěr

Narodil se Kristus Pán

Biskup Zela byl pro zločiny velezrady, vyzvědačství, podvodu a veřejného násilí zlomyslným jednáním za okolností zvláště nebezpečných odsouzen k 25 letům těžkého žaláře, peněžitému trestu ve výši 100.000, Kčs, konfiskaci veškerého majetku a ztrátě občanských práv po dobu deseti let. Trest si postupně odpykával ve věznicích Leopoldov, Mírov, Valdice a Praha věznice č. 2. Po třinácti letech v našich nejtěžších žalářích byl 5. října 1963 podmíněčně propuštěn, ale prakticky až do své smrti byl internován v charitním domově v Radvanově (okres Tábor). Zde také před padesáti lety, 6. prosince 1969 ve věku 76 let zemřel. Pochován je na hřbitově v Soběchlebích, kam je přifařena jeho rodná obec. V době, kdy byl ještě ve vězení, byl pozván do Říma na II. vatikánský koncil, kde se omluvil pro nemoc. V roce 1964 byl zván znovu, omluvu zdůvodnil odporem civilních úřadů. Papež Pavel VI. mu blahopřál k zlatému kněžskému jubileu (1967) a poslal mu prsten věrnosti.

O tom, jaký byl Stanislav Zela člověk, si můžeme udělat obrázek ze vzpomínek jeho spoluvězňů. Ve vypjatých situacích, k nimž kriminál nepochybně patří, se charakter jednotlivců pozná nejlépe. Jeden ze spoluvězňů vzpomíná: „Pokora byla jeho největší ctností ve vězení. Byl mlčenlivý člověk, který nic neprozrazoval.“ Spoluvězeň Kostík říká: „Poznal jsem v Leopoldově mnoho lidí, ale nejhodnější z nich byl biskup Zela a poslanec Tomášek“-lidovecký poslanec Josef Tomášek (1907-1980) také odsouzený na 25 let žaláře. Vězeň Vojtěch Klečka ve svém Leopoldovském památníčku na něj vzpomíná: „Všichni jsme byli muklové, k nerozeznání od sebe, hubení, hladoví, ale z biskupa Zely vyzařovala i v těch hadrech síla a důstojnost. Víru nikomu nevnucoval, ale přinášel. Pamatuji si jeho slova, že lidé nemusejí věřit v Boha, důležité je, aby Bůh věřil jim. Stačí, aby se chovali jako slušní lidé a neublížovali svým bližním.“ Myslím si, že k těmto slovům není třeba nic dodávat.

O tom, že celý proces s biskupem Zelou a ostatními osmi obžalovanými byl vykonstruovaný, svědčí i to, že rozsudek byl ještě za minulých vlády rozhodnutím Městského soudu v Praze dne 18. června 1969 v plném rozsahu zrušen a biskup Stanislav Zela i ostatních osm odsouzených byli plně rehabilitováni. Dr. Zela se z toho na tomto světě mohl „radovat“ ani ne půl roku....

Mnoha našim předkům z našich vesnic pan biskup Zela dle matriky biřmovaných, udělil svátost křesťanské dospělosti, biřmování a to ve dnech 5. května 1944 ve Zlíně a 4. června 1944 na Velehradě a tam potom i 1. června v roce 1947.

Kdybych měl zvýraznit jednu vlastnost, která mě při procházení jednotlivými materiály o biskupu Zelou zaujala, tak by to kromě tichosti, pokory a dobroty byla věrnost. On sám ve vězeňském dotazníku na otázku co ho vedlo k „trestné“ činnosti uvedl, že se pouze snažil zůstat věrný slibu, který složil do rukou svých představených. Nápis na jeho hrobu to podtrhuje: „Věrní Bohu! Věrní církvi! Věrní nástupci sv. Petra! Věrní neochvějně!“

Dle různých pramenů zpracoval

Robert Klívar

ČTRNÁCT SVATÝCH POMOCNÍKŮ

Svatá Barbora

Příběh o svaté Barboře, kterou řadíme ke Čtrnácti svatým pomocníkům uvedu úryvkem z evangelia. Ježíš říká učedníkům: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi. Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdvout syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchyní: lidé z vlastní rodiny se s člověkem zneprátelí*. Po těchto Ježíšových slovech bychom mohli uvést nekončící seznam jmen světců dříve i později narozených, ale také bezpočet životních příběhů, v nichž se tento evangelijní úryvek nějakým způsobem naplnil. Víra v Ježíše Krista se může stát důvodem zneprátelení i ve vlastní rodině. Může to začít přehlížením, nedůvěrou, slovními útoky do pánbičkářů a pokrytců a dojít až k nenávistnému usmrcení - když ne fyzickému, tak mentálnímu, tj. odpisu ze srdce, ve kterém již druhý nemá místo. Příběh svaté Barbory nám vypráví o meči, který Kristus ve své osobě přinesl a stal se důvodem jejího mučednictví.

Barbora se narodila ve 3. století v Nikomédii. Dnes bychom toto město našli na světové mapě s názvem Izmit v Turecku, přibližně 50 km od Černého moře. Jejím otcem byl bohatý a vznešený muž jménem Dioskuros. Svou krásnou dceru miloval až natolik, že ji dal zavřít do věže, aby unikla pohledu možných nápadníků. Proto atributem této světice bývá zpravidla věž, která ukazuje na její domácí vězení. Barbora od mládí uvažovala nad smyslem života a ležela jí na srdci otázka poznatelnosti pravého Boha. Když se dověděla o vzdělaném a nejmoudřejším z lidí, Origenovi, žijícím v Alexandrii, rozhodla se, že mu pošle dopis. V něm mu vylíčila svou žádost po poznání skutečného Boha. Dle Zlaté legendy Origenes odpověděl: „Píšeš, že chceš znát, jaký je pravý Bůh. Musíš tedy vědět, že pravý Bůh je jeden ve své podstatě a trojí v osobách, totiž Otec a Syn a Duch Svatý. Kdokoli v toto vše věří, je zcela disponován, aby k němu dospěl. Pochop to, a až pochopíš, uvěř v to, a jestli tvé přání nebude splněno úplně, ptej se posla, který tě vzdělá ve svatém zákonu a bude ti číst knihy, které odnáší s sebou. Ale nepochybuji o tom, že budeš pro Kristovo jméno podrobena velkému trápení, vždyť on sám říká v evangeliu: *Kdo ztratí svou duši v tomto světě kvůli mně, uchová si ji pro život věčný.*”

Adam Michna byl velmi plodným skladatelem, nicméně zdaleka ne všechny jeho skladby se zachovaly do dnešní doby. Dnes známe 230 jeho kompozic soustředěných do pěti sbírek, tři českých a dvou latinských. Jeho tvůrčí aktivita byla zaměřena především na hudbu duchovní. Nejznámějšími jsou jeho tři cykly hymnických skladeb, Česká mariánská muzika, Loutna česká a Svatoroční muzika. Komponoval na vlastní básnické texty. Michna napsal mnoho českých duchovních písní. Právě výběrem písní (přesněji textů) s vánoční tematikou vznikla v polovině minulého století myšlenkově samostatná nejprve básnická sbírka textů „Vánoční muzika“, ke kterým byly později doplněny příslušné Michnovými nápěvy a zinstrumentovány Jaroslavem Krčkem. Především tyto vánoční písně z Michnových kancionálů, z nichž některé vám letos o Vánocích představíme, jsou oblíbené dodnes. První místo v nich bezesporu zaujímá „Vánoční noc“, známá spíše jako Chtíc, aby spal, která je v Česku i dnes jednou z nejčastěji hraných koled.

V roce 1633 se Michna stal varhaníkem a sbormistrem proboštského chrámu v Jindřichově Hradci a tyto funkce vykonával téměř po celý život. Stal se též členem zmíněného literátského bratrstva a po konci třicetileté války i místní mariánské družiny. Výrazně přispěl k aktivitám místního hudebního života. V roce 1673 - tři roky před svou smrtí - založil Nadaci pro výchovu mladých hudebníků a odkázal jí také část svého jmění. Zemřel 16. října 1676 v Jindřichově Hradci.

Písně, které Michna zkomponoval, měly obrovský úspěch a začaly se bez výjimky přetiskovat do všech katolických i protestantských kancionálů a žijí dodnes. Michnu potkal ten nejkrásnější hudebnický úděl - jeho hudba zlidověla.

Mimo jeho kancionálových prací zkomponoval také rozsálá oratorní díla. Je to duchovní hudba na latinské liturgické texty. Je melodicky mimořádně nápaditá a členitá, využívá polyfonie a je psána většinou pro varhany, smyčcové nástroje a dechové nástroje. Vokální party jsou založeny na kontrastu mezi barevnými odstíny sólových a sborových hlasů. Mezi tato díla patří Obsequium Marianum z roku 1642, Officium Vespertinum z roku 1648, Psalmi (žalmy) z téhož roku, Magnificat I. toniz roku 1654, sbírka Sacra et litaniae, která obsahuje 5 mší, 2 litanie, Te Deum a mši Missa VI pro defunctis-Requiem a nakonec úžasnou mši Missa Sancti Wenceslai, která byla dedikována olomoucké katedrále.

Mimo řeč tónů tu ale byl i básník - hudebník slov, hudebník jazyka - a řekněme rovnou velký básník. Michnova poezie je založena na zvukomalbě řeči, rýmech a na metaforické povaze textu. Jeho slovní obrazotvornost je velmi imaginativní a emocionálně bohatá. Jeho oblíbenými tématy jsou vnitřní osobní souboj Boha a ďábla v člověku, pohybující se od ideálních obrazů ráje na jedné, až k děsivým pekelným mukám na straně druhé.

Michnovy Vánoce 2019

Letošní hudební Vánoce budou ve znamení návratu. Možná bychom mohli říci návratu ke kořenům, ke kořenům, které sahají historicky velmi hluboko. A přesto, že sahají historicky tak hluboko, jsou nám velmi blízké, jsou to totiž kořeny, které sahají velmi hluboko v nás samých, hluboko do našich srdcí.

No tak dobrá zkusme se zamyslet. Máme dvacáté první století. Naši rodiče žili v tom minulém. Pamatujeme patrně ještě staré rodiče, kteří žili v polovině století devatenáctého. Kdo z nás si ale pamatuje rodiče našich prarodičů (kdo vůbec ví, jak se jmenovali), kteří pravděpodobně žili na přelomu století osmnáctého a devatenáctého. A je vůbec někdo, kdo si pamatuje jejich rodiče, kteří možná žili koncem sedmnáctého století a na začátku století osmnáctého. A musíme jít ještě dál, protože se chceme vrátit do první poloviny sedmnáctého století. A teď rychle zpět: kdo nezná koledu Chtíc, aby spal? Je někdo takový? Jména těch, v jejichž době a pro něž tato píseň vznikala, už neznáme, neznáme jejich osudy, lásky a trápení, ale známe to, čím žili, co si zpívali. Známe, co si zpívali naši prapraprarodičové, naši prapraprarodičové, naši praprarodičové i naši rodičové. A dodnes si to zpíváme i my.

Doba, do které se tedy vracíme, je dobou hlubokého všeobecného úpadku. Je to období ničivé třicetileté války a krátce po ní. Doba nepředstavitelné hmotné bídy. Byly zničeny a vymazány celé vesnice. Rádil mor a cholera. Kdo v této hrůze myslil na hudbu, na poezii?

Přesto se Michalu Michnovi, který pocházel ze staré, i když nepřilíš významné aristokratické rodiny vladyků, a jeho šlechtický titul byl rytíř a který byl rovněž varhaníkem a jak bylo v jejich rodině tradicí, též trumpetistou, pravděpodobně 30. června roku 1600 v Jindřichově Hradci narodil chlapec, který později podepisoval svá díla jako Adamus Wenceslaus Michna de Ottradowicz. Ve druhé dekádě 17. století bylo zásluhou kancléře Viléma Slavaty (ano byl to ten, co ho s Jaroslavem Bořitou z Martinic vyhodili z okna Pražského hradu při třetí pražské defenestraci) obnoveno literátské bratrstvo, a tato skutečnost, spolu s aktivitou místní jezuitské koleje, přispěla významně k rozvoji kulturního života v regionu. A právě Adam Michna se stal vůbec prvním frekventantem školy Řádu Tovaryšstva Ježíšova (jezuitů), kde studoval v letech 1611-1612 a 1615-1617. Úpadek všeho národního života po bitvě na Bílé hoře, a zvláště také pokleslost umění, se jej velmi bolestně dotýkaly a povzbudily ho k napsání jeho nejslavnějších děl.

O jeho osobním životě toho ale víme málo, pouze skutečnost, že byl dvakrát ženat. Nemáme žádné zprávy o jeho potomcích. Kromě svých profesí uměleckých provozoval též obchod s vínem, byl velmi váženým občanem a majitelem domu ve městě.

Posel kněz Valentinus doručil Barboře Origenův list a dál jí zvěstoval, nač list obsahem nestačil. Barbora uvěřila v trojjediného Boha, nechala se ve věži pokřtít a dál rozjímala nad tajemstvím Boha v knihách, jež jí Origenes spolu s listem poslal. V té době začal Barboře její otec hledat nápadníka. Zadal řemeslníkům práci na stavbě lázně a odcestoval. Barbora při prohlídce lázně nechala namísto otcem požadovaných dvou oken postavit tři. Když se její otec vrátil z cest, zeptal se dcery na důvod jejího počínání. Tehdy mu vyznala svou víru v Boha Otce, Syna a Ducha Svatého. Následuje dlouhý proces mučení, který je završen stětím Barbořiny hlavy od vlastního otce. Toho pak sežehne oheň z nebe.

Svatá Barbora vešla v poznání Boha, kterého horoucně hledala roku 306 za vlády Maximina Daia.

Svatá Barbora je uctívanou patronkou horníků, zedníků či zajatců. Je vzývána pro dobrou hodinku smrti, proti bouřce či ohni.

P. Václav Fojtík

Ilustrace: P.V.Fojtík

Akademická malířka Marie Vořechová - Vejvodová

Před Vánocemi to bude 130 let od jejího narození a v únoru to bylo 45 let od úmrtí. Narodila se v Březnici v rodině Vejvodů (Kohoutů) čp. 162 na Pasekách, jak se na moravskoslovenském pomezí říká samotám, což mělo, taky velký vliv na malířčinu krajinářskou dráhu. Měla ještě tři sestry a bratra. Ráda kreslila a malovala od mládí a její pokrokový otec jí nebránil v záměru stát se malířkou. Zavezl ji do Prahy, kde v letech 1904 až 1910 studovala u profesorů Preislera, Schusera a Schikanedra. Už na studiích v nově založeném kruhu výtvarných umělců se distancovala od západních akademických vlivů a navazovala na domácí a lidové tradice. Po studiích vstoupila v roce 1910 do umělecké besedy, kde začala nová éra vynikajících umělců - malířů. Na doporučení Dušana Jurkoviče vedla M. Vejvodová od roku 1912 několik let Dílnu na hliněný riad v Modré u Bratislavy.

Po I. světové válce se provdala za architekta Čenka Vořecha, v Modré se jí narodili oba synové, Radovan a Ctibor. V roce 1924 se rodina přestěhovala do Prahy, kde měla malířka své zázemí a pěkný atelier. Oba manželé se živě uplatňovali v umělecké besedě i v celkovém uměleckém ruchu první republiky.

V té době se výrazně uplatňovala i v grafické práci. Seznámila se s Josefem Ladou, který jí pomohl uveřejňovat kresby v Kvítku Českého slova. Tak dostala možnost asi od roku 1928 do 1945 kreslit lidové postavičky a i ilustrovat sborníky moravských a slovenských písní. Tímto neustálým kreslením se procvičila živě zachytit výrazy a postoje lidí. To jí velmi pomohlo při ilustracích asi 23 knih. Z nejznámějších jsou to Babička od B. Němcové, Broučci J. Karafiáta, pohádky B. Němcové a K. J. Erbena, Chlapci ze Stožic J. Holečka, Paní Meluzína - povídky K. Klostermana a K. Světlé, Z bukového dřeva F. Křeliny, vlastní knížku šťastného dětství Hoja, kravaři hoja, Václavíkovo Luhačovské Zálesí, Březnické pověsti a Pověsti starého Zlína od Jožky Bati, poslední dvě se ale koncem II. světové války ztratily.

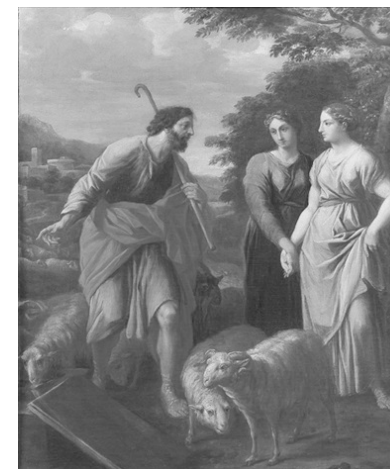
Jednou z velkých předností jejího díla jsou portréty, namalovala asi pět set podobizen, hlavně v té době známých osobností. Uměla vystihnout charakteristické rysy osobností a i obyčejných lidiček. Za války pod vlivem manžela se s úspěchem věnovala i námětům náboženským, jako první nakreslila sv. Zdislavu. V kostele sv. Bartoloměje v Březnici je její obraz Madony Březnické, který věnoval syn Ctibor a v roce 1999 po výstavě obrazů přenechal obci sedm olejů na plátně, osm koláží a jednu podobiznu malířky, tyto byly opět vystaveny 14. a 15. prosince 2019 v sále obecního úřadu.

Malovala celý život a za tu dobu vytvořila více než 3.200 děl, které se dělí na podobizny, krajiny - oleje a akvarely, květiny a zátiší, kresby do novin, ilustrace knih, grafické listy, náboženské náměty, kompozice, gobelíny, barevná okna, keramiku, ale zvládla i pedagogickou činnost - výchovu učňů v Modranské keramičce.

Ovce a lidé II. část

Ovce hrála velkou roli i v životě Abrahámovy vnuka Jákoba. Jako mladší ze dvou synů byl Jákob znevýhodněn. Prvorozenství vyhandloval se svým bratrem Ezauem za mísu čočky, ale potřeboval ještě otcovo požehnání. Slepý a lože neopouštějící Izák poručil Ezauovi uvařit jeho oblíbené jídlo a přinést mu ho do stanu. Jákob a jeho matka Rebeka ale Ezauovi předešli. Rebeka nechala porazit 2 kůzla, připravila z nich pokrm, kožešinu přehodila přes Jákoba, který na rozdíl od svého zarostlého bratra měl zcela holou kůži. Slepý Izák syna osahá a když ucítí chlupy, Jákobovi požehná. Tím ale lži a úskoky nekončí. Jákob se chce oženit s mladou Ráchel, u jejíhož otce Lábana slouží, ten mu ale o svatební noci nastrčí starší, méně hezkou Leu. Teprve ráno Jákob podvod odhaluje a trvá na svatbě s Ráchel. Lában souhlasí s podmínkou, že mu Jákob bude sloužit dalších sedm let. Jákob nakonec Ráchel získá. Jako odměnu dostane od Lábana všechna skvrnitá a strakatá zvířata ze stáda ovcí. A Jákob se pouští do díla. Vyřezává pruty z tmavého dřeva, loupe z nich kůru tak, aby na nich zůstaly světlé a pravé pruhy a pak ty flekaté pruty předkládá vybraným zvířatům. Všem se časem rodí strakaté potomstvo a z Jákoba se stává bohatý muž. Tolik jeden z biblických příběhů. Lidé se nemění, a tak i tisíce let po Jákobovi se moc získává lži, podvody a úskoky. A slova jako pravda, odpovědnost, spravedlnost, morálka se z našich slovníků vytrácí. Jsem ale optimista. Navštívila jsem Gymnázium na Lesní čtvrti. Chodby jsou popsány citáty a slovy o lidskosti pravdě, víře, hrdosti, soucitu, věrnosti, solidaritě, skromnosti... Vědomí, že mladá generace vyrůstá v prostředí, které je vede k životu bez lží, úskoků a podvodů, mě naplnilo radostí a optimismem.

Marie Hájková

Barevný minivolejbal v Bohuslavicích

Letos už druhým rokem funguje v Bohuslavicích kroužek Barevného minivolejbalu pro děti od předškolního věku po 4. třídu. V loňském roce jsme trénovali každý čtvrtek a nyní už jsme pro velký zájem museli otevřít dvě po sobě jdoucí hodiny pro mladší a starší malé sportovce. Koučování se ujal Petr Karabec - bývalý dlouholetý profesionální hráč a reprezentant České republiky a nyní trenér týmu mužů ve Starém Městě. I díky jeho bohatým zkušenostem a přístupu si děti základy barevného minivolejbalu brzy osvojily a pochopily a tak už s nimi jezdíme na turnaje, které se v okolí pravidelně konají.

Barevný minivolejbal je dle věku dětí rozdělen na různé úrovně. Začíná se na úrovni „žlutých“ (přehazovaná), což se týká našich dětí a postupně se přechází přes další barvy ke složitější hře. Hraje se po dvojicích a průměrný čas jednoho zápasu je cca 5 minut. Během turnaje odehrají děti kolem 8 zápasů.

Tento školní rok jsme se zúčastnili turnajů v Kroměříži a ve Starém Městě. Z Kroměříže jsme si odvezli první místo, které po výborném výkonu vybojovala dvojice - Natálka Hutková (Bohuslavice) a Kristýnka Halová (Březnice). Holčkám moc gratulujeme a pochválit musíme i ostatní naše minivolejbalové dvojice, které se v celkovém hodnocení také rozhodně neztrácejí. V příštím týdnu nás čeká už poslední předvánoční trénink a následně i náš týmový turnaj, který pro děti organizují nadšení tatínci.

Je vidět, že děti tento sport baví a postupně se stávají pohotovější a obratnější. Užívají si pestré tréninky, a i kdyby v tomto sportu v budoucnu nepokračovaly, jsme rádi, že si osvojí základní pravidla volejbalu, naučí se pracovat s míčem, hrát v týmu a hlavně se společně radovat z výher a vyrovnávat se s prohrami.

Světлана Bilavčíková

V jádru zůstala Březničankou po celý život, na Březnicku i jinde chodívala s náčrtníkem, byla, jak píše básník, růžičkou na šípkovém keři našich Pasek.

Různá její díla jsou zastoupena v Národní galerii, v Galerii Prahy, v Krajské galerii ve Zlíně, Hradci Králové, Rakovníku, ve sbírkách Pražského hradu, na ministerstvu školství, kultury, zahraničního obchodu a jinde. Z její bohaté tvorby bylo v obci Březnice uspořádáno několik výstav, v listopadu 2001 jí byla na budově obecního úřadu odhalena pamětní deska a udělen Čestný občan obce Březnice.

Po II. světové válce M. Vořechové pomalu ubývaly síly, „nová“ doba byla málo citlivá pro její jemné umění, ale hlavně byla těžce zkroutěná dlouhou nemocí a úmrtím syna Radovana v roce 1949 a proto odešla umělkyně v šedesáti letech na odpočinek a malovala si už jen sama sobě pro radost. V kruhu rodiny žila ještě 25 let, po roce 1968 se dočkala i určitého státního a uměleckého ocenění. Ráda pobývala na své chatě v Březnici - Jamách, kde vznikly práce z jejího rodného kraje a taky zajížděla do Lužických hor k synovi Ctiborovi, kde taky malovala.

Zemřela 18. února 1974 a je pochována se synem a manželem na hřbitově na Malvazinkách v Praze.

Oldřich Vavruša

TÉMA - DUŠEVNÍ ZDRAVÍ NEJEN O VÁNOCÍCH...

Většina z nás se na nadcházející svátky těší, ale jsou mezi námi i tací, kteří mají obavy, jak nejkrásnější svátky v roce zvládnou. Někdo se raduje, na někoho lehne stín smutku. Chcete poradit či povzbudit, jak přežít Vánoce bez újmy na duševním zdraví?

1. Mějte realistická očekávání od svých nálad

I ten největší smíšek má někdy den blbec. Od rána se nic nedaří, jako by se celý svět rozhodl udělat člověku ze života peklo. V takových chvílích je pochopitelné, že se uchýlíte k nadávkám, smutku a duševní klid zmizí kdesi v dálce.

Zastavte se a **zmonitorujte situaci**. Pojmenujte si v duchu, proč se skutečně zlobíte a dovolte si vztek, úzkost nebo jen špatnou náladu pramenící například z únavy **skutečně prožít**. Smutek, melancholie nebo vztek patří k životu stejně jako veselí a spokojenost. Dovolte si všechny emoce prožít a neodsuzujte se za ně.

2. Buďte na sebe hodní

Pokud si někdy v **duchu nadáváte**, že jste byli málo pohotoví, měli se rozhodnout jinak nebo stále dokola rozebíráte pro vás stresující situace, s psychohygienou přijde změna. Místo nekonečných výčitek na sebe zkuste v duchu mluvit tak, jak byste **mluvili na dobrého kamaráda**. Slovy útěchy na sobě rozhodně nešetřete. Většinou jsme sami sobě nejtvrďšími soudci.

Tip: Jestli si nemůžete odpustit, že jste třeba nereagovali tak, jak jste chtěli, zhodnoťte si, **zda je ještě možné situaci změnit**. Můžete například známému vysvětlit, že ačkoliv jste mu přislíbili pomoc se stěhováním, přecenili jste své síly a nestihnete to. Nevymýšlejte si lži nebo výmluvy. Narovinu přiznejte, že jste ho nechtěli odmítnout nebo zklamat, ale vaše síly na to skutečně nestačí. A pokud vyhodnotíte, že změna už není možná, neobviňujte se. Přijměte situaci za hotovou věc a snažte se kvůli ní netrápit.

3. Dopřejte si dobrou stravu

Jídelníček složený pouze z těžkých jídel v pozdních hodinách nepřispívá fyzickému, ale ani psychickému zdraví. Dobré a vyvážené jídlo v dobré společnosti podpoří psychickou pohodu. Snažte se proto **vyhradit si na jídlo dostatek času**, vychutnávejte si každé sousto a nezapomínejte na přísun čerstvé zeleniny, ovoce, semínek a ořechů. Případné prohřešky proti zdravému stravování si **odpusťte**, snažte se jim příště vyhnout a věnujte více času cvičení.

4. Každý den na chvíli vypněte

Schovejte mobil, zaklapněte notebook a jděte raději na **procházku**. Při ní si udělejte čas probrat se svými pocity, prožijte naplno **radost i smutek**. Pořádné nakopnutí šišky nebo radostné dupnutí do kaluže vám při psychohygieně pomohou. Obrazovkám se **vyhýbejte i před spánkem**. Ušetřený čas na sociálních sítích věnujte například dobré knize. Přemýšlejte, zda máte kvalitní spánek a začněte se starat o spánkovou hygienu.

5. Nastavte si cíle, které vás namotivují, ale nepohlť

Předsevzetí jsou skvělá motivační pomůcka nejen na začátku roku. Když si je však nevhodně zvolíte, nebudou vás posouvat, ale spíše zašlapávat hlouběji do pocitů nedokonalosti a stresu. Nenechte se přehnanými nároky zahnat do kouta. Díky realisticky splnitelným cílům se budete cítit lépe.

Milí čtenáři, děkuji za Vaši přízeň při čtení mých příspěvků v tomto roce. Z celého srdce Vám přeji příjemné prožití svátků vánočních a do Nového roku 2020 pevné zdraví a vykročte šťastnou nohou, ať jsou splněna všechna Vaše přání.

Pavla Žilinská

